

PSALM I HARRUAR

ADEM ZAPLLUZHA

PSALM I HARRUAR

Redaktor:
Haxhi Muhaxheri

Recensent :
Mazllum Baraliu

Lektor:
Haxhi Muhaxheri

PSALM I HARRUAR

ADEM ZAPLLUZHA

PSALM I HARRUAR

Shoqata e Shkrimtarëve
“Fahri Fazliu”
Kastriot, 2014

Në prehërin e këtyre maleve
Cikli i parë

PËR DITËLINDJEN TËNDE

Tani ndoshta ti je në gjumë
Kurse unë dhe gjyshja
Rrimë nën një çati të rrënuar
Ku pandërprere
Pikon loti i dhembjes

Ne në këtë vetmi të heshtur
Festojmë pa bujë e zhurmë
Ditëlindjen tënde të tretë

Me një tavolinë të drunjtë
Në këto orë të vona
Bisedojnë me një qiri të ndezur
Bisedojmë
Për hijet e tejdukshme të ngjyrave

Ti diku nëpër çerdhet Evropës
Reciton poezi
Në gjuhë të huaj
Dhe qanë vetëm shqip

Kur të ngacmojnë mushkonjat
Po ashtu qanë edhe gjyshja
Me lot mallëngjimi
As loti im
Nuk është prej guri

Unë gjyshja dhe qiriu
Që përherë rri ndezur
Festojmë ditëlindjen tënde
Për herë të parë kështu të vetmuar

Kjo tavolinë e vjetër
Cilës i mungon një këmbë
Sa shumë po i përngjan
Trishtimit të këtyre çasteve

Prishtinë, 18 prill 2013

VALIXHJA

Hape mendjen dhe shpirtin
Prej saftjani
Merr çfarë të dush
Në këtë valixhe të vjetër
Kam disa lloje ëndrrash

Prej atyre të adoleshencës
Dhe deri te ato të sotme
Kudo që isha
Pas meje erdhën edhe kujtimet
Me ëndrra të ndukta

Dhe ato me makthe
Kjo është një valixhe e mbushur
Me përrallat më të bukura
Për udhëtimet e mia
Ku fshihen itineraret
E të gjitha trenave të çmendur

Të lutem
Mos ma ngacmo gjumin
Në urtin e kësaj valixheje
Kudo që shkova
Çfarëdo që punova
Me mua ishte lagja e ime
Me të gjithat të bëmat e fëmijërisë

KËPUCËT

Pa u ndalur në asnjë çezme
Ecin kalldrëmeve tërmal
Prej shuplakave të gjetheve
Pinë ujë të kristaltë
Këpucët e mia të shqyera
Dashurohen nga dy herë në ditë

Dikur vonë pasi të ulen gjethet
Në përparësen e ditës
Zbresin të pushojnë në mjerimin e pluhurit
Dhe ia nisin këngës blu
Nuk flenë
Derisa i zë gjumi meteorët

Të nesërmen zgjohen para këndesit
Dhe nëpër faltoret e qytetit
Diku marrin avdes
E diku
I bien kambanave të ndryshkura

Sa herë që bie shi në këtë qytet
Me ëndrra të trishtë
Pas këpucëve të arnuara
Fare pa nguruar
Vrapojnë arkivolet e kalbura

KËMISHA

Këtu mbi këtë gardh
Rri varur
Një këmishë e harruar prej motesh
Kaluan edhe shirat por s'e panë
Ngjyrën rozë të komçave

Kjo therë që për çdo ditë
I shpalos sekretet e saja
Herë kthehet kah lindja
E herë kah perëndimi
Dhe bisedon me mjegullat

Kur i shohim dyndjet e zogjve
Na përkujtojnë si asnjëherë më parë
Karvanët e bardhë prej njerëzve
Dhe hijet e tyre
Të gjymtuara prej erës

Kalojnë edhe lukunitë e bishave të egra
Por ky lis që i përngjanë qëndresës
Asnjëherë nuk u përkul
Për t'i respektuar
Egërsitë e kodeve pagane

Prishtinë, 06 maj 2013

ATDHEU

Ja shikoni se si paska mbetur
Si ky lis
Me degë të thyera në hapësirë
Një trishtimi i tillë kurrë s'është parë
Loti i rënd i gurëve
Më duket më se e pështirë

Diku në atdheun tim
Lozin ca dema të egër në arenë
Në një shteg të pakapërcyeshëm
Dëgjohet piskama
E shलगut të pikëlluar
Ku gjethet e fishkura të lisave
U përngjajnë
Duarve të ngrira të erës

Dënesa një kohë të gjatë
Mbase me shekuj
Nuk u ndalën vajet
Ditët më bëheshin net
Kurse netët
Trishtime prej dhembjeve
Kur në portretin e atdheut tim
Dikush kafshonte cepat e sinorëve

Prishtinë, 08 maj 2013

RRUGËT

Sa herë që kaloj
Nëpër këto rrugë të lara nga kujtesa
Më kujtohet fëmijëri e uritur
Dhe sandalet e kuqe
Prej lëkurës së erës

Më kujtohen evgjitët
Dhe dauillet e tyre prej fjalëve
Për një gotë raki i shembnin
Të gjitha çatitë që pikonin trishtim

Ishin ato kohëra ku thyheshin vazot
Nëpër kokat tona
Kur këndonim nën ballkonet
E serenatave që i përngjanin psalmeve
Dëgjoheshin ulërime qensh

Sa herë që më kujtohen
Kalldrëmet e shkulura të qytetit të
zambakëve
Lumëbardhi ndjen një trishtim të paparë
Dhe gjatë tërë vjeshtës
Nuk i ndalen gjëmat e stërkalave të çmendura

LULET

Mbaje këtë adresë
E kam shkruar në lëkurën time
Sa herë që është regjur kjo dhembje e shpirtit
Gjëmën e dëgjonin megjullat
Dhe hingëllimat e Lumëbardhit

Mbaji të lutem edhe këto letra
Elektronike
I kam shkruar në lëkurën e erës
Mbaji se për ndryshe nëse kjo ditë çmendet
Mund t'i shkul të kaluarat e dizgjinëve

Kur u pamë në vjeshtë
Ndoshta ishim dikush tjetër ose u paraqitëm
Se jemi tjetër kush
Në lëkurën e regjur të dhelprës

Të lutem
Kujdesu për letrat e shkruara
Kujdesu dhe ujiti zanoret e shpirtit
Se për ndryshe
Nëse kupton stina të kundërtën
Do pësojnë lulet e njoma
Nëpër vazot e çative të rrënuara

KOHA

Ishte një mëngjes i zakonshëm
Makina hyri në shpirtin e mjegullave
Dhe kurrë më
Nuk doli në rrah

Era vuante nga ethet e zeza
Mbase kishin ardhur nga Afrika
Këto sëmundje të panjohura për ne
I përngjanin zërave të zogjve

Kur erdhi dimri
Nuk i përngjante më dimrave të tjerë
Bora na dukej si kallkan shpirtrash
Kur qeshnin gjethet në degët e lisave

Ne harruam se në cilën kohë jemi
I mbathëm këpucët e erës
Dhe filluam të vrapojmë nëpër kujtesë
Sa që akoma sot
Jemi në vrapimin tonë të pasosur

NJERËZIT

Kur largësitë u përngjajnë fjalëve
Ne i ndezim qirinjtë
Dhe i bëjmë dritë kujtesës
E cila askurrë
Nuk e ndryshon itinerarin

Herët ose vonë
Na bie ndërmend rruga e gjatë
Te e cila na mbetën këpucët e shqyera
Dhe ëndrra e një nate
Mbushur me makthe

Kalonin makinat e të gjitha llojeve
Vetëm pluhuri na mbeti në kujtesë
Dita ishte një tjetër tregim
Në itinerarin tonë

Atë çast
Filluan fërshëllimat e trenave
Diku larg dëgjohej
Një uturimë e egër prej ere

Çdo gjë kishte humbur formën paraprake
Njerëzit u përngjanin
Shtëllungave të fjalëve
Ose te flokët e mjegullave
Kishte filluar të bie
Një lloj shtreze
Që i përngjante borës së kuqe

LOJA

Ne mund të flasim
Ose të shkruajmë çfarë të dom
Por vetëm pak fjalë
Qëndrojnë vertikalisht mes nesh

Nëse e harrojmë orarin e trenit
Ora në murin
Përballë pasqyrës
Asnjëherë nuk ndalet
Fëmijët pa brenga
Vrapojnë deri në shkollë

Në çastin kur bie zilja e fundit
Shumë vogëlush
I harrojnë çantat dhe këpucët
Dalin nga klasat si të rilindur
Dhe hynë
Në teatrin e një loje
Që asnjëherë nuk përfundon

ËNDRRAT

Kjo largësi e madhe
Qenka pa duar
Vetëm era përqafton këtu
Rrënjët e fishkura të luleve

Sa herë që bie shi në lagjen tonë
Nuk rriten vetëm plepat
Por edhe bari i venitur
Fillon të këndoj një serenatë

Nuk është ditë e zakonshme
ky çast
Mbase çdo ditë këtu është e mërkurë
Herë lulëzojnë lulet e fishkura
E herë rrapet
Natyra asnjëherë
Nuk e zhvesh këmishën

Do dalim një ditë te plepat
Ku prehen arkivolet e dyllta
Vetëm atje rritet një lloj bari
Që i përngjan
Ëndrrave të pasosura të fëmijërisë

SHIU

Kur pa dashje
Ballafaqohemi me fytyrat neutrale
Nëpër itineraret e mendimeve të ujit
I shohim fotografit e fëmijërisë
I shohim
Dhe nuk e kthejmë kokën
Në drejtim të atyre vegimeve

Kur ndjejmë pendesën
Bëhemi kinse nuk kemi faj
Kurse mëkati i jonë
Na rri mbi kokë
Si ajo shpatë e rënd
E cila nuk të lëshon të ecësh
Kurse nga frika
Të ndalet frymëmarrja

Një arkivol i vetmuar
Te dunat e ujit
Me vjet të tëra vajton ikjen e zogjve
Kurse era e pashpirt
Asnjëherë nuk ia fshiu lotët e shiut
E shiu qante si kalama
Qanin edhe mjegullat
Fatin e erës

LETRAT

Sa shumë letra paska kjo dhomë
Prej atyre të shkarravitura
Me disa lloje poezish
Deri te ato
Që nuk kanë asnjë vlerë në vete

Sa që njeriu
Nuk di më se me cilat letra
T'i mbështjelli ëndrrat
Dhe me cilat zhgjëndrrat

Kur këndesi e zgjon mëngjesin
Njerëzit janë në një dilemë të madhe
Disa zgjohen me ëndrra
E disa të tjerë
Transformohen në mushkonja

GJUMI

Gjumi im
Nuk i përngjan gjumit tënd
Unë fle në maje të një plepi
Kurse ti
Pranë këmbëve të nuses tënde

Ne të dy flemë
Por për dallim nga njëri - tjetri
Ndryshojmë shumë
Njëri e thërret gjumin në mëngjes
Kurse tjetri në mbrëmje

Gjumi im i ka të mbushura xhepat
Vetëm me vegime të bukura
Kurse i yti zgjohet
Kur i vijnë trishtimet

Prishtinë, 09 maj 2013

KËNDOJNË ENGJËJT

Era dhe njeriu
Bisedojnë në stanet e djegura
Në brendinë e rropullive të deles plakë
Dëgjohet një psalm e vjetër

Këndojnë engjëjt
Këndon kupola në vetmi
Më shumë se njëmijë vjet
Dënesi kambanën e ndryshkur
Për historinë
E një arkivoli të nxjerrë nga kujtesa

Ishte koha e mjegullave
Vetëtimat nuk ndaleshin te rrapet
Binte shiu i zi
Te shkëmbi i vashës
Shkuleshin flokët e erës
Nëpër shtigjet e shpirtit të dërmuar
Hienat i shkulën lisat

NË PREHËRIN E MALEVE

Aty mëngjeset
U ngjajnë këngëve maje krahu
Andaj nuk ndalen
Kollitjet e lisave
Nga sëmundjet e panjohura
Edhe rrapet kullën

Bari fshihet nën kujtesën e rrënjëve
Milingonat e zeza
Me shtamba të pjekura
Bartin trishtimin hirit
Zjarret asnjëherë nuk pushuan
Në prehrin e këtyre maleve

Kohë pas kohe
Ne deshëm
T'i kontrollojmë meteorët endacak
Por ishte tejet vështirë
Të ecësh mbi prushin e jetës
E t'i kapërcësh makthet e maleve

NË VEGIMET E DETIT

Kur i kreh flokët
Në pasqyrën e paradhomës
I shoh detet
Kah përjetojnë fundosjen e anijeve

Shoh se si nga dallgët e tërbuara
Mbinë disa lloje varkash
Ca me kiçe të përbuzura
E disa të tjera hingëllojnë si kuajt në arenë

Peshqit herë zhyten pa dashje
Në vegimet e detit
E herë
I kapërcejnë fshehurazi
Shtigjet e të pamundurës
Në përmbytjet e dyndjeve të erës
Si lule çelin
Trishtimet e një udhëtimi

BESOJ SE EDHE KËSAJ HERE

Nuk ka kurrfarë mundësie
Që ne të ekzistojmë
Nëse s'flasim për ekzistencën
E cila na rri mbi kokë
Si një oreol profetësh

Kjo poemë
Që tingëllon ngjashëm me psalmet
E një kohe të largët
Rrënjët i ka në dallgët e detit
Nëse nuk këndojmë
Mund të vdesim nga heshtja

Jemi takuar disa herë
Me vetëvrasjet klandestine
Asnjëherë zogjtë
Nuk tentuan të largohen
Nga çerdhet e kujtimeve

Besoj se edhe kësaj here
Do të përsëritet rrjedha e njëjtë e ujit
Se përndryshe
Shirat kurrë nuk do të kthehen
Me i njomë
Buzët e ndryshkura të plepave

Prishtinë, 10 maj 2013

KURSE NË AKTIN E TRETË

Do doja t'i shoh hijet
Dhe thyerjet e siluetave
Që fshihen me algat
Mbas anijeve të përmbytura

Një grusht dallgësh
Na paraqiten në pamjen e parë
Kurse në aktin e tretë
Si nostalgjia e fëmijërisë
Ne zbresim nga shkallët e kujtimeve

Erërat fryn si të çmendura
Edhe nën anijet e fundosura
Asnjë shpresë nuk vdesë
Në gjumin klandestin
Të fanarit

Bunaca disi i ka humbur
Të gjitha orientimet e parashikimeve
Në këto brigje dhembjesh
Vetëm një herë
Peshqit notojnë mbi ujë

ISHIM NDOSHTA TË PARËT

Ne asnjëherë
Nuk i mbyllëm portat
Ecëm mes për mes të një deti
Që nuk i dihej as fundi e as fillimi

Ishim ndoshta të parët
Që huazuam nga zjarri
Ngrohjen e stinës
Dhe kurrë më
Nuk i shkundëm kajsitë e papjekura

Nëpër qytetin tonë
Kalonin
Gjini të ndryshme ushtarësh
Ne asnjëherë nuk mërziteshim
Mbase ishim edhe më krenar
Sepse jemi mësuar prej kohësh
Për ikjet e tyre

Këto bedena
Me shekuj qëndruan buzë Lumëbardhit
Jo që dobësoheshin
Por përkundrazi i përngjanin njeriut
Që rilindte nga hiri
Ose nga vet vdekja

Kushdo që të jesh
Cikli i dytë

KUR MË NUK DO TË JEM

Kur unë më nuk do të jem
Nuk di
Se si do të duken fushat
Këto ara të pëlleshme
Mbinë për çdo ditë në shuplakat e erës

Kur më s'do të jem mes arkivoleve
Nuk di
Se çfarë do të ndodh
Me fluturimin e kot të qyqes
Asnjë zog i shenjt
S'është ulur në varrin tim

Kur njëherë i përngjaj gjelbërimit
Nuk di
Se sa lopë të diellit
Do të kullosin mbi varrin tim

Kur një ditë
Prej të gjitha atyre ditëve
Do i përngjaj shëlgut të pikëlluar
Nuk di
Se ku do të jeni ju
Dhe nga cila poemë do çelin
Vezët e ngjyrosura të lirisë

VETËM PAK ILUZION

Kur jam i uritur
Nuk kam nevojë për shumë gjera
Vetëm pak iluzion
Dhe ngopen të gjitha poret
E lëkurës sime të grisur

Kur më mërdhinë eshtrat
Nuk më duhet
Ndonjë tjetër diell i rrejshëm
Edhe ashtu unë jam krijuar
Të ekzistoj
Dhe të ngrohem
Vetëm prej meteorëve

Sa herë që fluturojnë grumbuj zogjsh
Më kujtohen mërgimtarët
Dhe lejleku i Mjedës
Ulem mbi një gur të fshatit
Dhe i përshëndes me mallëngjim
Këngët e ndaluara të kolibrave

Kur përsëriten stinët
Asociacionet shpërthejnë furishëm
Nga mendja ime
Si luleborat në pranverë
Dhe presin një diell tjetër
Të çeli një dritë pak më ndryshe

HAPAT E MIA PREJ UJI

Po vij
Nëpër një vig tejet të rrezikshëm
Unë jam nisur
Gjendem diku në rrugë
Hapat e mi prej uji vrapojnë
Kah e nesërmja

Unë domosdo do të kthehem
Ju nuk dini
Por u përngjaj zogjve shtegtar
Atje ku e ndërtova çerdhen
Do ta hapi edhe varrin tim
Dua të vdes në atdhe

Unë do vij
Sërish do kthehem
Në dhembjen dhe vajin tim
Betohem se do të vij në ditë
Sërish do jem me ty
Atdheu im i paçmuar

ISHTE DIKU NJË VETMI

Ishte diku një vetmi
Ndoshta kthehej nga një vend i largët
Por ishte një vegim
Që mund ta prekte çdo njeri

Në disa raste të rralla
I përngjante ujit
Por edhe njeriut kokëfortë
Mund t'i përngjante edhe erës

Sa herë që çelte nostalgjia
Në sytë e lëbyrë
Ajo kishte po aq lot sa edhe deti mbytej
Në shpirtin e saj

Ishte diku një vetmi
Që mohonte vetveten
Dhe prej një ane të rrugës
Kalonte në anën tjetër të mendjes

Ishte diku një vetmi

DIKU MES KATEVE

Në katin e parë
Rritje një lulebore
Sa herë që e preka ndjeva
Se si më ngrihen eshtrat

Në katin e dytë
Nuk kishte asgjë me rëndësi
Të gjitha dyert ishin të hapura
Vetëm shiu hynte prej dritareve

Kurse në katin e sipërm
Në petalet e disa luleve
Dikush kishte mbjellë disa vazo
Dhe për çdo ditë
I ujite dhomat e zbrazëta

KAFSHOJMË NJËRI - TJETRIN

Kur ulemi së bashku
Unë dhe vdekja ime
Çuditërisht
Si me pickime brinjësh
Kafshojmë njëri tjetrin

Më pastaj
Shikojmë të habitur
Shpirtin e ujit të zërit
Asnjërin prej nesh
Nuk na zuri helmi

Që të dy
E përqeshim njëri - tjetrit
Unë i përngjaj kufomës
Së karbonizuar
Kurse vdekja e ime
Një njeriu krejtësisht të harruar

NË QESHJEN E PRITJES

Mbrëmë kishte të ftohtë
Dridheshin nofullat e peizazheve
Nga të katër anët e mendjes
Frynte
E nuk ndalej Veriu

Njerëzit ikën
Në disa vende të panjohura
Papandehur era doli
Nga lëkura e saj e zeshhtë
Dhe filloi të vraponte rrugëve
Vrapoi
Deri në fund të poemës

Kur i solli dikush në fushëbetejë
Kuajt e egër
Luadhi kishte mbetur
Pa asnjë kapistër
kalëronte qorrsokakëve
Duke mbajtur ndër dhëmb
Tërfilin me katër gjethe

Shiu nuk pushoi gjatë tërë kohës
Binte edhe breshër
Në qeshjen e pritjes
E njerëzit pritnin diçka të paqartë
Kurse në pritje u gurëzuan yjet
Që i mëkonte hëna

DORA IME

Dora ime mban në shpirt një lule
Që nuk fishket asnjëherë
Dhe me sytë e saj të zeshktë
Pickon trishtimin e harabelit
Kur kërcen prej një dege në tjetrën

Nëse gjethet protestojnë
Për një itinerar të tillë
Aty është po ajo dorë
E cila nuk dorëzohet asnjëherë
Dhe me djersën e ditës
I ujit të gjitha ato lule
Që nuk fishken në rrënjë

Dora ime
Si ajo e çdokujt përkulet
Deri në fund të këmbëve
Vetëm për një qeshje
Që i përngjan lules
Është në gjendje të harroj
Çdo dhembje

MOS EJA VETËM TI

Mos
Të lutem
Mos i prek gjethet
Kur vjedhurazi
lëshohen në prehrin tim
Sot paskam pak më shumë etje
Mes kësaj stine të dyshimtë

Të lutem më trego
Vetëm tani më trego
Se ku mund t'i gjej sërish
Po ato duar që më vranë
Dhe më ledhatuan
Si erën në ikje

Ti ishe dikush tjetër
Që hyri në mesin e poemave
Të dyshimta
Atë ditë
Dielli nuk dukej askund
Mbase kishte ikur
Përtej shtatë maleve

Të thashë
Mos eja vetëm ti
Le të vij me ty
Edhe koha e gjelbërimit
Por ti deshe të jesh
E vetmja lule
Që do të mi sjellë aromat
E të gjitha stinëve

THELLËSITË E SYVE

Më kujtohet kur u pamë
Që të dy
Ishim diku në thellësitë e syve
Të njëri - tjetrit

Ishte një dimër i acartë
Kallkanët e akullit të kristaltë
Pikonin në lotin tim
Nën çatitë e ullukëve të ndryshkur
Kishin mbetur
Shumë pak shpresa

Na thanë se ky dimër
Nuk mund të jetë i shëndetshëm
U deshtë
Që të kërkojmë diku azil
Ku mund t'i fshihnim ëndrrat tona

Por çdo gjë ishte kot
Aq ishin të thella detet e syve tanë
Sa që u mbytëm
Që në fillim të ecjes nëpër lot

Prishtinë, 10 maj 2013

MË SHKRUAJ

Më shkruaj
Kur jam i pikëlluar
Më së miri mund të hy
Në fshehtësinë e botës tënde

Duke lexuar poemën e shkruar
Vetëm për ty
Ndjej lëvizjet e flokëve të tua
Nëpër një udhë që askush
Nuk e kaloi ecën vetëm ti

Të lutem
Më shkruaj edhe një letër
Mund të jetë elektronike
Që i përngjan
Zogjve krahëlehtë

Më pëlqejnë letrat e tua
Me aromë lulesh
Të shkruara
Prej lotëve të pranverës
Letra të tejdukshme prej uji

KUSHDO QË TË JENI

Kushdo që të jeni
Trokitni pa u hamendur
Në portat e atdheut
Përherë do të ketë vend
Për luftëtarët e lirisë

Asnjëherë nuk do t'i harrojmë
Ardhjet e zogjve
Çuditërisht çatitë pikojnë dhembje
Kur dëgjohen nëpër luftëra
Daullet e pikëllimit

Ju shkuat
U larguat pa asnjë fjalë
U bëtë fëmijët e shenjtë të rërës
Diku në pluhurin e universit
U ngjizët me pavdekësinë e yjeve

Kushdo që të jeni
Trokit në dyert e mëmëdheut
Me siguri do i njeh pragu i shtëpisë
Këpucët e grisura të luftës
Dhe përmendoren e shkrirë në bronz

KJO DEGË E MANIT TË EGËR

Kjo degë e mpirë e manit të egër
Po i përngjan fëmijërisë sime
Paska një këmishë të verdhë
Me ca komça të thyera

Sa herë që e kapërthen pallton
Prej mëngëve pikon
Një lloj eliksiri
Që i shëron të gjitha sëmundjet
E tokës

Edhe rrënjët më përngjajnë mua
Ose fisit tim
Ky man i egër
Që zbret nga një galaktikë
Ka një shije që i përngjan
Më së shumti aromës së atdheut

Krimbat e mëndafshit e mbajnë për Zot
Flenë ushqehen
Dhe pushojnë më së miri
Kur piqen gjethet në degët e diellit
Kjo degë e egër e manit të kuq
Pinjollë i të gjitha drurëve halor

I PËRNGJAJMË KËSAJ TOKE

Sa herë që vdiqëm
Vdekjet i patëm më madhështore
Se sa lindjet
Asnjëherë nuk e përfunduam
Aktin e fundit të jetës
Ashtu siç jetuam
Vdiqëm duke ecur vetëm vertikalisht

Erdhëm deri në këtë moshë
Dhe deri më sot
Asnjëherë nuk pamë
Asnjë njeri të jetë i mërrolur
Në buzëqeshjen e qivurit

I përngjamë kësaj toke
Herë na rrihte breshëri
E herë shiu
Por ecëm vertikalisht
Duke e bartur krenarinë
Mbi shpatullat e regjura prej luftërave

NUK KISHA KOHË

Më beso
Asnjëherë nuk më kujtohet
Se çfarë flokësh kishe
I kishe të verdha
Ose të gështenja
Mbase i ngjanin syve të tua

Por mua nuk më kujtohet
Adoleshenca e ime
S'mund të lidhej për flokët e tua
Ishin ditët
Kur vrapoja luadheve pa asnjë breng

U përngjaja kecave
Më pëlqenin çdo lloj gjethesh
Nuk kisha kohë
T'i shikoj flokët
Kur fillove t'i dashuroj ngjyrat
Dimrat thellë u fundosën
Në shpirtrat tim endacak

NË FUND TË TUNELIT

Posa i çela sytë
Një dimër i ashpër
Rrinte mbi vetullat e moshës sime
Kur era
Këndonte një baladë
Ne i kishim harruar ngjyrat vertikaleve

Koha më nuk prët
Shirat s'ndalen te kepi
I shpresës së mirë
Kurse deti uturin
Mbi një kiq të vetmuar

Posa i hapa sytë pash diku në largësi
Se si më afrohej një arkivol
Kurse dita e ligështuar
Mes mërmëritjes së përrenjve
Filloi ta humbte kaltërsinë

Një zog nate iku nga poema
Qyqet e zeza sipas zakonit
Ia nisën një kënge monotone
Në fund të tuneli
Dikush i kyçi ato pak drita
Që kishin mbetur në hapësirë

KËTO DALLGË TË ÇMENDURA

Megjithatë
Sot është çasti i fundit
Kur mund të hymë
Në tejdukshmërinë e syprinës
Dhe të shndërrohemi
Në balena të verdha

Këto dallgë të çmendura
Që lëvizin si veladon profetësh
Mbase janë prej pluhurit
Të disa galaktikave endacake

Netët zbresin mbi qiçet e anijeve
Si dritat e tejpushme të qiejve
Disa drita
Nëpër xhepat e verbëta të lisave

Diku në thellësi të ujit
Dëgjohen lehjet e peshqve
Fluturimet e pulëbardhave dynden
Prej një oqeani të tërbuar
Në një oqean tjetër të përgjumur

Gjëmim tundimesh
Në grepat e peshkatarëve
Një varkë e vetmuar pret diku te moli
Ringjalljen e dallgëve
Ringjalljen e njerëzve që vdiqën
Si zogjtë pa shpresë të atdheut

ZGJOHEN VARKAT E FJETURA

Kur ne do të shkojmë
Pas gjurmëve të erës
Mbinë flokët tanë të shprishura
Dhe nga rrënjët e fjalëve të mjegullta
Fluturojnë zogjtë e posa çelur

Dikush i lë këpucët
Te hyrja e portave të pasme
E dikush tjetër
I ruan kujtimet e hidhura
Në xhepat e këmishës së shqyer

Kur pa dashje ndahen stinët
Si gjethja nga degët
Trungu lëshon një gjëmë deti
E cila në shpirtin e peshkut
Posedon ushtimën e trishtimit

Ku nga një përgjumje e madhe
Zgjohen varkat e fjetura
Moli si asnjëherë më parë
Përjeton
Vetmin e peshkut të sëmurë

Një nënë mbante në duart e saja
Disa statuja prej mermeri
Mbase ishte fillimi
Ose mbarimi i një dite të trishtë
Por gjithsesi
Ajo nënë
Si çdo nënë tjetër
Në sytë e përlotura të rrapit
I fshinte lotët e gurta të erës

NJË PSALM HARRUAR NGA KOHA

Një meteor i moshuar
Me të dy duart
I shtrëngon sytë
Që të mos i pikojnë eshtrat
Si qershitë e pjekura

Ky diell i rrejshëm
Bëhet sa na ngroh të gjithëve
Por rropullitë e mia
Ka kohë
Që s'kanë përjetuar ngrohtësinë

Hëna si një mollë e kalbur
Rri varur në degët e mjegullave
Ku disa zogj të mashtruar
Kush e di se nga kush
Bëhen kinse kujdesen për çerdhet

Shirat e vjeshtës shkojnë e vijnë
Si trenat e verbër
Fërshëllejnë shinat e ndryshkura
Fërshëllejnë meteorët
Një psalm i harruar nga koha

Prishtinë, 11 maj 2013

ATË ÇAST

Ti më tha se nga gjoksi yt
Fluturojnë zogjtë e shenjtë
Por unë
Asnjëherë nuk të besova
Moj grua
Asnjëherë

Dikur vonë
Kur më erdhën në mendje
Fjalët e tua
kuptova
Se ti kishe shumë të drejtë
Atë çast
Zogjtë e shenjtë fluturuan
Nga çatia e shpirtit tënd

NUK MË KUJTOHET

Nuk më kujtohet më
Athua fluturuan
Ose erdhën zogjtë e shenjtë
Mbi detin e gjoksit tënd

Por ngjau ajo
Çfarë duhej të ndodhte atë natë
Në hingëllimën e kalit të egër
I mbolla plepat e shpresës

AKOMA SOT BREDH NËPËR BOTË

Desha
Dëshirova që çdo fjale
Të ja vë nga një emër
Ndoshta isha njeriu i fundit
Që i dëgjova atë natë
Lehjet e yjeve

Por ti sërish fillove
Me qeshjet e tua sarkastike
Dhe i përmbyste
Të gjitha dashjet e mia
I përmbyste detet
Në stërkalat e dallgëve
Si shpirtin e humbur të Titanikut

Akoma sot bredh nëpër botë
Një shpirt i humbur prej ere
Kalamendet
Nëpër ledhnajat e trishtimeve
Një njeri
I cili më nuk i përngjan njeriut

MBASE ISHE TI

Duke hyrë nga portat e pasme
Të ëndrrës
Të pash moj e bukura e dheut
Se si i ndërroje
Perdet e një melodia pagane

Mbase ishe ti
Ose ishte dikush tjetër
Me vegimet e së kaluarës
Por ne u takuam
Mu aty ku degëzohej
Udha e jonë e paramenduar

Dhe të thash se do ecim
Deri te burimi
Ti asnjëherë nuk i besove askujt
Andaj edhe i shkapërderdhe
Fjalët e mia të pakta
Nëpër të gjitha cepat e dhomës

Të lutem kij kujdes
Mua më kanë dërmuar ëndrrat
Sa që po më ngufat frymëmarrja
Me gjasë
Nuk më ka mbetur asgjë më
As nga e kaluara e as nga e ardhmja

CIFLAT E NJË KOKRRE BRESHËRI

Në shpirtin tim
Dridhen ca tinguj prej erës
Si këmishën e shqyer
I kapërtheva mjegullat
Dhe atë çast filloi
Një lehje monotone e shiut

Kur u këndellë bari i prerë
Ciflat e një kokrre breshëri
Ia nisën një melodie pagane
Kënduan edhe bufat në çati
Nëpër telat elektrike
Dëgjohej një melodi e trishtuar
E lehjes së qenve

Stërkalat e shiut
Si gozhda të ndryshkura
Depërtuan nëpër të çarat e lisave
Në ashtin e thyer të kohës
Filluan të rrënohen murishtat
Një dallgë e tërbuar prej uji
Si tmerri i trishtuar
Hyri në lëkurën e zhuritur të tokës

Prishtinë, 12 maj 2013

Vjeshta si një grua e marrë
Cikli i tretë

PËR TË MBËRRI TË NESËRMEN

Po që se ke dëshirë
Të mësosh diçka më tepër
Për prejardhjen tënde
Mos hezito prej askujt
O njeri
Pyeti duart e ndonjë peme

Ose gjurmët e këmbëve
Të ndonjë milingone të bardhë
E cila depërton nëpër syrin e dritës
Për të mbërri të nesërmen

Pyet kënd të duash
Por ky udhëtim i gjatë nëpër Ferr
Në hapin e parë
T'i prenë të gjitha rrugët

Ec edhe pak
Ndoshta edhe një hap
Kur të takohesh me hijen tënde
Përshëndetu me vetveten

Nëse nuk ngjan diçka e tillë
Ti mos u kthe mbrapa
Sepse do t'i gjesh duart e tua
Të ngulura si sfina në trupin e lisave

KURSE POETËT

Ata që ecin të vetmuar rrugëve
Nuk janë mbretër
As poetë
Por ua kalojnë të gjithëve
Sa i përket lirisë

Mbretërit e kanë të ndaluar ecjen
Nëpër rrugët e kukullave
Nuk guxojnë të pinë një kafe
Kurse poetët
Nuk e qajnë kokën për asgjë
Dhe askënd

Sa herë u teket kanë guxim qytetarë
T'i shajnë edhe mbretëreshat
Nuk merakosen për askënd
Kur nuk kanë se çka të han
Mjafton të kenë
Pak poezi nëpër xhepa
Dhe ngopen sa çel dhe mbyllë sytë

VJESHTA SI NJË GRUA E MARRË

Në ecjen time nëpër trampolinë
Kuptoj peshën specifike
Të ekzistencës
Një harabel i vetmuar
Nuk ka asnjë kokërr meli
Në sqepin e thyer të trishtimit

Vjeshta si një grua e marrë
Kaloj këndeje pari
Dhe asnjëherë më nuk e pamë
Në kujtesën e ujit

Ishte një dimër jo i zakonshëm
Ciflat e akullta
Të fjalëve mbinin
Nëpër sytë e verbëta të kukullave
Lagja kishte mbetur
Në mes të rrugës
Dhe i ushqente zogjtë e vetmuar

Kjo trokitje e pakontrolluar
Nëpër e qepenat
E dyqaneve të mbyllura
U bënte zë hijeve
Që ndrydheshin deri në asgjësim
Në pluhurin e padukshëm të sirtarëve

Kurse një gërnetë e vetmuar
Tërë dhembje dhe trishtim
I vajtonte duart e ngrira të lisave
I vajtonte
Fatet e zogjve prej argjile

DIKUR MOTI

Kjo lagje me shtëpia të rrënuara
Dhe tjegulla të kuqe
Parakalon nëpër tokën e djegur
Qosheve kocka njerëzish mbështjellë
Me gazeta të pista

Kurse nëpër metro
Shiringa të përdorura dhe të papërdorura
Një vashë syzezë
I ka qitur në ankand
Gjinjtë e saj prej plastike

Ky kancer i paparë shpirtëror
Disi shtrihet si zgjeba
Nëpër tërë gjeografin
E kontinentit

Dikur moti
I adhuronim filmat fantastikë
Kurse sot çmendemi
Dhe i parapëlqejmë shiritat pornografikë

NJË VOGËLUSHE SYGËSHTENJË

Nga sytë e mi të bronzte
Derdhet një pamje e pafund
Tej horizontit blu
Një diell rozë
Çel disa zogj prej mjegullave

Erdhën kalorësit e vetëtimave
Dhe pinë ujë
Në shuplakat e fishkura të gjetheve
Një stinë e egër
Askurrë nuk i ndali lehjet

Hëna e thyer në qindra copëza
I arnon me një balsam
Plagët vdekjeprurëse
Të ariut të murrmë
Dhe kujdeset si asnjëherë më parë
Për zogjtë e ikur nga atdheu

Një vogëlushe sygështenjë
Bisedon me drurët
Në gjuhën e drurëve
Dhe me duar prej ere i përqafon lisat
Dhe rrapet e vetmuar

Prishtinë, 13 maj 2013

MË FAL

Ti e kyçe vetëm me një fjalë
Poemën që flinte në gjoksin tim
Pastaj ike si vjeshta e kaluar
Ngarkuar si përherë
Me fryte trishtimi

Më fal sonte
Nëse të ofendojnë këto fjalë
Por as unë nuk kam se çfarë të bëjë
Ti i ndeze dritat në një tjetër shtëpi
Kurse mua
Më lë mes kësaj errësire

Të kujtohen fjalët
Mbase ishin premtimet e tua të kota
Aq shumë fole atë natë
Sa që sot
Mbete pa asnjë kujtim

Më fal por ky jam unë
I tëri si trishtimi
Edhe betimin e kam ende të gjallë
Asgjë nuk është kyçur
Në mendjen time të shëndosh
Përpos ikjes tënde
Dhe të zogjve shtegtarë

NËSE NUK MË MBAJNË KËMBËT

Ngjan që te pemët
I ndezi qirinjtë e natës
Edhe në këto çaste melankolike
Paskam nevojë për pak dritë

Ecja ime i përngjan
Amebës së verdhë
Ose balenës së kaltër në përmbytjen
E detit të tërbuar

Kur me zë për gryke nostalgjia
Orë e çast
I ndryshoj mendimet
Dhe më pastaj
Shoqërohem me fluturat e pyllit

Po që se në mua lëngon vetmia
Mbahem për duart e lodhura të erës
Nëse nuk më mbajnë këmbët
Ose bie nën nivelin tim
Atë çast u përngjaj
Ecjes monotone të kafshëve

Jam lodhur nga këto probleme
Të përditshmërisë
Po më dërmojnë ecjet maratonike
Askund asnjë banesë në dukje
Si mund të banoj
Në kërcellin e kësaj lodhjeje

UNË PO VIJ

Unë po vij
Mbrëmë e zura trenin e bredhjeve
Dhe një ditë
Do të mbërri deri te pragu i shtëpisë

Do i shoh dyert e kyçura
Nga të dyja anët
Në ato të jashtme askush nuk troket
Kurse nga ana e brendshme
Nuk ka se kush që i hap

Vetëm barojat përreth muranave
Me kërcell të fishkur nga etja
Ecin si një elefant i sëmur
Që shkon deri te varret
Së paku
Të ketë një vdekje me dinjitet

Unë po vij
Do kthehem që të gjej pak vend
Për t'i pushuar këto eshtra të lodhura
Nuk di
Por askund nuk gjetën rehati
Mbase në atdhe
Do më presin të panjohurit
Ku shpirtit tim
Do t'i kërkojë pak qetësi

NESËR MENATË

Nesër menatë kur të këndellet era
Unë do vij
Do mbjelli një lule
Mbi këto epitafe të verbëta

Megjithatë koha është që të kujdesem
Për aromën e një stine
Që do të vij në të ardhmen
Këto vargje prej shirave
Ka kohë
Që kanë mbetur pa kurrfarë muzike

Do mbjelli këtu
Edhe kujtimet e mjegullave
Sepse këndeje pari me shekuj kanë kaluar
Trokëllimat e kuajve
Ku çdo herë
Mbi këto petale lulesh
Kanë mbetur peng hingëllimat

Nesër menatë
Ndoshta në ndonjë tjetër nesër
Domosdo
Më duhet t'i mbjelli edhe kujtimet
Sepse nga dizgjinët e luftërave
Këndeji pari
Akoma kullon gjak i pastër njeriu

THYHEN PARMAKËT E SHPIRTIT

Nuk di a mund të më kuptoj
Hallin tim ndonjë njeri
Por ky shpirt
Sokëllin si murrllani në një dimër të zi

Edhe vetmia i ka lëshuar frenat
Vrapon si kuajt e egër
Shkon deri në theqafje
Dhe sërish kthehet të bëjë konak
Në mendjen time të lënduar

Eci nëpër rrugën e një fataliteti
Të ngrysur
Askund
Asnjë dritë në fund të tunelit
Qyteti ëndërron me porta të mbyllura

Nga gjumi i mikut tim
Ikin ylberet
Si gotat e kristalta
Thyhen parmakët e shpirtit
Hija e thyer i përngjan shqotës
Kur njeriu qan në fund të rrugës

ISHTE KOHA E KOMETAVE

Sot s' do të përmendi asnjë emër
Në brendinë e kësaj poeme
Flenë të gjitha ato hije
Që dolën nga misteri i kujtesës

Ishte koha e kometave
Meteorët na dukeshin në qiell
Si ëndrra makthësh
Kurse mendimi i shthurur i përroit
I përngjante
Uturimës së paparë të dallgëve

Shpërtheu nga nëntoka
Zëri i trishtë i një demi të egër
I cili mbi shpatulla
Mbante atlasin
Lehnin atë ditë edhe yjet
S' ndaleshin as të lehurat e qiellit

Ishte një kohë e trishtë
Kur njerëzit kafshonin njëri- tjetrin
Një hënë diku në vetminë e qiellit
I përgjonte rrugët
Kah kalonin lukunitë
Tok me ulërimat e mjegullave të plumbta

MËNGJESI I DËRMUAR

Sa herë që dua të fle
Nëpër rrugët e gjumit tim
Skicoj një itinerar të tejdukshëm
Dhe e marr botën në sy

Udhëtimet nuk kanë të ndalur
Prej një tuneli dal
Dhe hy në tjetrin
Dritë nuk shoh askund
As në sytë e verbëta të galaktikës

Një mace e zezë
Luan me bishtin e saj
Siç luan era
Me jelet blu të kalit të egër
Mëngjesi i dërmuar
Zgjohet nga gjumi i pakuptimtë

Një këndes i dehur
Për çdo ditë kërcen prej një trari
Në trarin tjetër
Dhe kur ndalet diku te kërcimi i fundit
Kupton se nuk paska mbërri askund

KËSHTU ISHTE

Kur na zë frika
Ne jemi në gjendje
Të shpikim zota
I zbresim nga froni perënditë
Që i kemi trilluar dikur
Dhe ecim pas këtyre të sotëm

Ne në çdo kohë
Kemi ditur të krijojmë
Diçka edhe prej guri
Veçse
Të kemi pas kujt të vrapojmë

Kështu ishte
Ka qenë
Dhe do të jetë denbabaden
Përherë
Dhe gjithmonë jemi të gatshëm
Të shpikim diçka
Që të nesërmen të frikohemi prej tij

MË BESO

Nëse je i verbët
Mos e kërko dritën
Prej diellit
Më së miri mund të gjendesh
Kur i shtrin duart
Përtej errësirës

drejtoje shikimin tënd
Drejtë të panjohurës
Nëse nuk je në gjendje
Të shohësh diçka
Me beso
Dhe duhet të jesh i bindur
Se ti mundesh me prek
Edhe të padukshmen para syve
Të lëbyrë të erës

Prishtinë, 14 maj 2013

TËRTHORAZI I PASH

Dikur vonë kuptova
Se ti ishe si të gjitha gratë
E pangopshme
Deri në pafundësi
Etjen tënde ndalen ta nderojnë
Nga frika edhe vetëvrasjet

Aq shumë ke uri
Në sytë e tua të gështenjta
Sa që je në gjendje
Ta përpish edhe universin
Me një gllënjë ujë
Që buron
Nga shpirti i pathyeshëm i gurit

Kur kuptova
Se ti s'mund të jesh ndryshe
Nga gratë e tjera
Kishin ikur nga mendja ime
Të gjitha trenat e çmendur
Kurse mua më mbeti si peng
Në xhepin e grisur
Vetëm akrepi i orës së stacioni

Tërthorazi i pash
Edhe dyndjet e mjegullave
Në syrin e verbër të pangopësisë
Me gjasa ishte tepër vonë
Të ja ndërroj kahen
E padëshiruar të kohës

RENDA PËRTEJ TË PAMUNDURËS

Renda nëpër të gjitha vrimat e pluhurit
Nga poret e ujit i kërkova
Adresat e tua
Por askush nuk dinte
Vendbanimin e fshehtë të fluturës

Renda edhe përtej yjeve
Mos vallë
Ke ikur në ndonjë galaktikë
Askund asnjë shteg pluhuri
Nuk pash në këtë univers të vogël

Të kërkova edhe në mesin e të gjitha grave
Asnjëra nuk më tregoi
Se ku i fshehe duart e tua
Që me aq xheloz
I mbaja përherë në duart e mia

Pyeta çdo kë për mungesën tënde
Renda përtej të pamundurës
Askurrë
Askund nuk i gjeta
Rrugët e erës
Që më qonin deri te ti

AJO DRITË FOSFORESHENTE

Pak si ndryshe po më duken
Këto murana
Në disa pjesë janë shndërruar
Në skelete dinozaurësh
Shtrihen pa kurrfarë simetrie
Dhe rreziten si macet e egra

Këto eshtra
Mbase kanë mbetur nga lashtësia
Ose janë më të vjetra se vet koha
Rrinë heshtur
Në kryeneçësinë e së kaluarës

Ja shikoje atë copë ashti te dritarja
Se si bënë dritë
Ndoshta po mundohet ta ndriçoj të kaluarën
Ajo pamje fosforeshente
I rruan të gjitha ndezjet e zjarreve
Që nga kohërat
Më të lashta të njerëzimit

KUR MË MERR MALLI PËR SHQIPËRINË

Çuditërisht pak u përngjaj zogjve
E pak më shumë njerëzve
Nuk kam pasaportë biometrike
As ndonjë copë letre identifikimi
Por degdisem
Kah më drejton mendja

Posedoj ndjenjën e lirisë
Jam më i lirë së çdo krijesë
Fluturoj prej një galaktike
Në tjetrën

Nëse ndodh rastësisht
Të pushoj te mjegullat
Etjen e shuaj
Me frymëmarrjen e shiut

Kufijtë asnjëherë nuk kanë ekzistuar
Në mendjen time
Edhe shtetet e mëdha
S'i kam njohur askurrë

Jam poet
I të gjitha mbretërive
Kur më merr mall për Shqipërinë
Ulem diku në ndonjë cep të saj
Dhe i këndoj
Këngët e mia pagane

Prishtinë, 15 maj 2013

SHËNIME BIOGRAFIKE PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind në Prizren, më 1943. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahës krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në

librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë 2002.

Në vitin 2013 Klubi i Shkrimtarëve dhe i Artistëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë ndërsa aktivitetin letrar e zhvillon në kuadrin e Klubit letrar “Fahri Fazliu”, në Kastriot.

BOTIME TË AUTORIT

1. **“Puthje”, poezi, “Rilindja”,** Prishtinë, 1974.
2. **“Ecjet e viteve të mëdha”,** poezi, “Jeta e Re, Prishtinë 1995.
3. **“Çamarrokët e Thepores”,** poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. **“Muret”,** poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. **“Morfologjia e dhembjes”,** poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. **“Ai vjen nesër”,** poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. **“Letër nga mërgimi”,** poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot , 2007
8. **“Letër nga mërgimi 2 “** poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. **“Udhëndarja”,** poezi, “Qendra e Kulturës” Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2008
10. **“Thirrje e gjakut”,** poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. **“Asgjë sikur molla”,** poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. **“Vesa në lotin tim”,** poezi, “Qendra e Kulturës” Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. **“Puthja e gozhduar”,** poezi, “Qendra e Kulturës” Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot, 2009.
14. **“Kashelasha në vargje”,** poezi për fëmijë, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. **“Pema e bekuar”,** E përkthyer, Rumani, 2010.

16. **“Bajraktarët e vatani”**, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. **“Hijet e ndryshkura”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
18. **”Stuhi në Kutulishte”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. **“Posa ikte nata”**, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. **“Loja e myshqeve”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. **”Lumëbardhi dhe gjëma”**, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. **“Metafora e heshtjes”**, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
23. **”Hyji në Prekaz”**, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. **”Sinorët e hinore”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. **”Don Kishoti dhe Rosinanti”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
26. **”Zjarri i dashurisë”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. **”Kur likenet vallëzojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. **“Ditari në vargje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. **“Tingujt që nuk përfundojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. **“Shtegu i mallit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. **”Korniza e thyer”**,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. **“Zgjimi i gjëmës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve-Kastriot, 2010
33. **“Vallja mistike”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. **”Merre kodin”**, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. **“ Letër atdheut”** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. **“ Tejdukshmëria e shiut”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. **“ Përtej teje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. **“Sa afër e sa larg”** , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. **“Vallja e zanoreve”**, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. **“Ikja e eshtrave”**, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. **”Kalorësit e mjegullave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. **“Hingëllimat e shiut”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. **“Kur pemët i ndërrojnë këmishët”**. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. **“Mirëmëngjes Imzot”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. **“Kafshimi i mikut”**, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. **“Atje tej maleve”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. **“Heshtja që del në shesh,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. **“Portat e shpresës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. **“Në dhomën time gjysmë të errët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. **“Kinse Lojë Shahu”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. **“ Për çdo dekadë nga një baladë “**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. **“Fusha e mëllenjave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. **“E kujt është kjo vetmi”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. **“Mos pyet për adresën e lumit”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. **“ Stoli në parkun vjetër”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. **“Urori i stralltë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. **“Po të mos ishte fjala”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. **“Thyerja e urave”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. **“ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. **“ Në flokët e dëborës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. **“Një grusht nostalgji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. **“ Kur filluan të flasin njerëzit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. **“Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ **Lisi në rrënjët e veta**” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “**Eca ecëm dhe do ecim**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “**Fëmijët e erës**”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ **Çast në fund të stinës**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “ **Si të flas me drurët**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, “ **Më pëlqejnë mendimet e tua**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. “**Andej dhe këndej kohës**”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “**Zëri i heshtjes**”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. “**Kush i lexoi letrat prej erës**”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ **Fluturimi i korbave në netët pa hënë**”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “**Koha e ime dhe koha e jote**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” **Diku te një baladë**”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ **Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve**”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ **Ky def prej hëne**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“**Pyesni zogjtë në ikje** ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ **Fërfërimë gjethesh**”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. **“Refrene yjesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. **“Te delta e mjellmave”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. **“Një psalm i harruar”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2013
83. **“Rinjohja”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. **“Diku në fund të një fillimi”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
85. **“Makthi i hijes”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2013
86. **“Asnjë fjalë nuk frymon”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013-
87. **“Daullet e një nate”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2013
88. **“Syte e gurtë të erës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
89. **“Fjetëm njëqind shekuj”** Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot , 2013
90. **“Kur dehen perënditë”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2013
91. **“Krakëllimat e natës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2013
92. **“Ndjekësit e enigmave”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2013
93. **“Atdheu i paçmuar”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
94. **“Psalm i harruar ”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2013

PËRMBAJTJA

Në prehrin e këtyre maleve - Cikli i parë	5
Për ditëlindjen tënde	7
Valixhja	9
Këpucët	11
Këmisha	12
Atdheu	13
Rrugët	14
Lulet	15
Koha	16
Njerëzit	17
Loja	19
Ëndrrat	20
Shiu	21
Letrat	22
Gjumi	23
Këndojnë engjëjt	24
Në prehrin e maleve	25
Në vegimet e detit	26
Besoj se edhe kësaj here	27
Kurse në aktin e tretë	28
Ishim ndoshta të parët	29
Kushdo që të jesh - Cikli i dytë	31
Kurrë unë nuk do të jemi	33
Vetëm pak iluzion	34
Hapat e mia prej uji	36
Ishte diku një vetmi	37
Diku mes kateve	38
Kafshojnë njëri tjetrin	39
Në qeshjen e pritjes	40
Dora ime	42

Mos eja vetëm ti	43
Thellësitë e syve	45
Me shkruaj	46
Kushdo që të jesh	47
Kjo degë e manit të egër	48
I përngjajmë kësaj toke	49
Nuk kisha kohë	50
Në fund të tunelit	51
Këto dallgë të çmendura	52
Zgjohen varkat e fjetura	54
Një psalm harruar nga koha	56
Atë çast	57
Nuk më kujtohet	58
Akoma sot bredh nëpër botë	59
Mbase ishe ti	60
Ciflat e një kokrrë breshëri	61
Vjeshta si një grua e marrë - Cikli i tretë	63
Për të mbërri të nesërmen	65
Kurse poetët	67
Vjeshta si një grua e marrë	68
Dikur moti	70
Një vogëlushe sygështenjë	71
Më fal	72
Nëse nuk më mbajnë këmbët	73
Unë po vij	75
Nesër menatë	77
Thyhen parmakët e shpirtit	79
Ishte koha e kometave	80
Mëngjesi i dërmuar	81
Kështu ishte	82
Më beso	83
Tërthorazi i pash	84

PSALM I HARRUAR

Renda përtej të pamundurës	86
Ajo dritë fosforeshente	87

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare dhe Universitare e Kosovës

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Psalm i harruar / Adem Zaplluzha. - Kastriot :
Shtëpia botuese “ Fahri Fazliu”, 2014. - 109 f. ; 21
cm.

Adem Zaplluzha : f. 90-99

ISBN 978-9951-664-09-7